

Za tohoto stavu věci bylo st-le S. v době vydání nař. rozhodnutí a již v době řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, pokládati za nájemce tohoto bytu resp. bylo by, kdyby úřad tvrzení st-lů byl pokládal za nesprávné, bývalo povinností úřadu, aby event. nesprávnost těchto údajů vyšetřil a udal i vůči stranám důvody, které jej přes uvedená prohlášení st-lů vedly k závěru, že st-l S. nájemcem bytu není, resp. že bydlení jeho nuceným nájmem není ohroženo.

Ze správních spisů není však patrné, že by úřad v tomto směru nějaké šetření byl konal a ani nař. rozhodnutí otázkou touto se nezaobývá. Jest tedy zřejmo, že žal. úřad vycházel z právního názoru, že při výroku o nuceném nájmu není třeba přihlížeti k bydlení Jindřicha S. v tomto bytě resp. k jeho tvrzeným nárokům k tomuto bytu. Tento názor jest však podle shora uvedeného nesprávným a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss. — — — —

Č. 2394.

P o z e m k o v á r e f o r m a: Zda a kdy určitý majetek pozemkový byl mezi spoluvlastníky i fakticky rozdělen, jest pro státní pozemkový úřad při řešení otázky povinnosti k hektarovému příspěvku otázkou skutkovou.

(Nález ze dne 24. května 1923 č. 6179).

V ě c: Koloman S. v H. proti státnímu pozemkovému úřadu (Boh. Vančura) o zábor velkého majetku pozemkového a placení hektarového příspěvku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím z 30. října 1922 rozhodl žal. úřad, že velkostatek st-lův ve výměře 593 k. j. čili 341 ha 25 a podléhá záboru a že st-l povinen je z plochy 91 ha 25 a platiti dle § 73 náhr. zák. hektarový příspěvek, jak v rozhodnutí za léta 1920—1922 je vypočten. Námitka st-lova, že majetek ten nepodléhá záboru, ježto byl již v r. 1918 rozdělen mezi st-le a oba jeho syny, byla zamítnuta.

O stížnosti, kterou proti tomuto rozhodnutí podal Koloman S., bylo uvažováno takto: — — —

Stížnost stojí na stanovisku, že pozemkový majetek, který nař. rozhodnutím byl prohlášen státem za zabraný a z něhož hektarový příspěvek byl předepsán, není státem zabrán. Stanovisko to odůvodňuje tím, že majetek ten, připsaný v pozemkové knize $\frac{1}{2}$ st-li, $\frac{1}{4}$ jeho synu Kolomanu a $\frac{1}{4}$ jeho synu Juliovi, netvoří soubor nemovitostí, nýbrž byv již v r. 1918 fysicky rozdělen mezi jmenované v témž poměru, jak jim v knihách je připsán, rozpadl se ve tři samostatné soubory, z nichž každý nedosahuje výměry v § 2 záb. zák. stanovené. To však žal. úřad popírá, stojí na stanovisku, že se toto fysické rozdělení posud nestalo a že jde tedy o soubor jeden, nalézající se v ideálním spoluvlastnictví tří osob. A to je jádrem celého sporu. Neboť jde-li o jeden soubor patřící týmž spoluvlastníkům v témž poměru spoluvlastnickém, pak není vzhledem k ustanovení §u 2 záb. zák. pochybnosti o tom, že soubor ten, mající nepopřeně výměru 341 ha 25 a, záboru podléhá a že dle § 73 náhr. z. platiti je z výměry výměru 250 ha pře-

sahující hektarový příspěvek. V tom směru stížnost také žádných námitek nevznáší, uplatňujíc pouze, že nejde o soubor jeden, patřící třem spoluvlastníkům, nýbrž o soubory tři, patřící třem různým vlastníkům, vzniklé fysickým (technickým) rozdělením původního souboru jediného, které stalo se před platností záborového zákona.

Zda a kdy jediný soubor nemovitostí mezi spoluvlastníky byl i fysicky rozdělen, t. j. zda a kdy stala se mezi nimi dohoda o tom, že přestává soubor ten býti vlastnictvím všech spoluvlastníků k ideálním podílům a že stává se určitá — fysická — část souboru toho výhradním vlastnictvím toho kterého spoluvlastníka, to jest pro žal. úřad pouhou otázkou skutkovou, jejíž zodpovědění tvoří část skutkové podstaty, z níž při svém rozhodování vycházel. Jeť to pouhá otázka pre-judiciální, při které musí si úřad pro svoji potřebu zodpovědět otázku, byla-li taková dohoda vůbec uzavřena a uznává-li ji za platnou. Žal. úřad odpověděl na otázku tu záporně, vysloviv, že není prokázáno, že statek, o který jde, byl v r. 1918 mezi st-lem a jeho syny fysicky rozdělen. Nss pak vzhledem k ustanovení §u 6 zák. o ss zodpovědění otázky té může přezkoumat jen v mezích §u 6 zák. o ss, totiž není-li v rozporu se spisy, má-li ve spisech dostatečnou oporu a nezakládá-li se na řízení podstatně vadném.

Stížnost sama vad řízení nevytýká, tvrdíc pouze, že žal. úřad věcně nesprávně důkazy st-lem předložené hodnotil. Avšak věcné hodnocení důkazů nss přezkoumávatí vůbec nemůže. Vad pak uvedených v §u 6 zák. o ss neshledal. Neboť st-l měl dosti příležitosti, aby v řízení administrativním provedl důkaz o tom, že skutečně se syny svými se dohodl na tom, že soubor nemovitostí mezi sebe fysicky rozdělí a že dohodu tu skutečně také v r. 1918 fakticky provedli. St-l předložil však mimo prohlášení jím a jedním synem podepsané, v němž v rozporu s tvrzením pozdějším uvedl, že část majetku rozdělena v poměru $\frac{1}{2} : \frac{1}{4} : \frac{1}{4}$, jiná část v poměru k $\frac{1}{3} : \frac{1}{3} : \frac{1}{3}$, nákrasy, v nichž jednotlivé parcely prostě červenou čarou jsou rozděleny, potvrzení soudu, že v pozemkové knize nemovitosti jsou připsány jemu k $\frac{1}{2}$ a synům každému k $\frac{1}{4}$ a potvrzení obce, že v přírodě si majetek se syny rozdělil. Dospěl-li žal. úřad na základě těchto st-lem předložených dokladů ku zjištění, že není jimi prokázáno, že majetek ten jest mezi st-le a jeho syny reálně rozdělen tak, že každá část tvoří samostatný celek, naopak, že jedná se o jediný celek, jehož díly patří st-li pouze jako díly ideální, nelze právem tvrditi, že by zjištění to bylo proti spisům neb nemělo ve spisech opory.

Vycházel-li žal. úřad právem ze zjištění, že fysické rozdělení souboru, o který jde, se nestalo, pak právem prohlásil soubor ten, jsoucí ve vlastnictví týchž spoluvlastníků a přesahující nesporně výměru § 2 záb. rákona stanovenou, za zabraný majetek a nelze nař. rozhodnutí vytýkati nezákonnost ani v tom směru, že z půdy výměru 250 ha přesahující předepsal hektarový příspěvek, proti jehož výši stížnost ničeho nenamítá.

Č. 2395.

Pozemková reforma: I. Je nezákonné, předepsal-li státní pozemkový úřad vlastníku nemovitostí hektarový příspěvek i ohledně